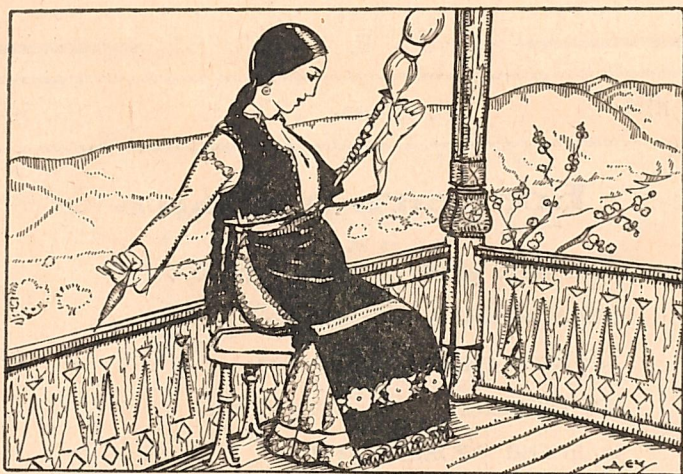

Бояна воевода.

Легенда.

Зазоряваше се. Бояна бѣше станала много рано, за да изпрати своя мжжъ, Мирчо воевода, въ планината при неговата дружина. Тя се качи на високия чердакъ, помахъ съ ржка следъ отлитащия конникъ, втъкна сребърна хурка въ пояса си, седна и започна да преде. Но тънката нишка се кжсаше между разтреперенитѣ прѣсти. Тя вдигна очи и се загледа въ синѣещата се надалече планина.

Пролѣтъ е. Гората се вече развила и въ разлистенитѣ дървета кукувицата е закукала. Тъкмо време хайдутитѣ да развѣятъ знаме. Мирчо ще ги поведе отново, за да издебватъ въ тѣснитѣ планински клисури турскитѣ потери. При тая мисълъ тя бодро вдигна глава и запѣ — запѣ пѣсенъта на Мирча воевода;

Страшенъ е Мирчо за турци,
страшенъ — за черни татари,—
Мирчо-ле, млада войводо!

Бояна пѣеше унесена—горда, че мжжътъ ѝ е безстрашниятъ Мирчо воевода. Тя забравяше своитѣ собствени юначни дѣла. Сякашъ, не искаше да си спомня, че въ най-тежкитѣ и размирни времена, когато кърджалии и татари грабѣха селата, палѣха, убиваха; когато бѣха опожарили и нейното село, заклали баща ѝ и убили брата ѝ, зибѣга въ Балкана и стана воевода на сто отборъ юнаци.